

лание да скочи, да избѣга навѣнъ, далечъ отъ тукъ, при своитѣ въ село, които тѣй много го обичаха.

Лазаръ прекрачи напредъ, но въ сжщата минута едрата фигура на учителя Василевъ запълни рамката на вратата.

— Защо не сте по мѣстата си? Лазаре, харесаха ли ти новитѣ другари?

Ученицитѣ бързо обърнаха глави. Не имъ се искаше да тревожатъ учителя, а ето сега. . .

— Много сж весели—пресилено се усмихна Лазаръ и седна на мѣстото си.

Не можа да забележи мълчаливата благодарностъ, съ която мнозина го дариха.

Днитѣ бързо минаваха, а съ тѣхъ си отиваше и студената зима. Затоплената влажна прѣстъ погълна и последната купчинка снѣгъ въ градината. Всѣка сутринъ слънцето все по-закачливо надничаше въ спалнитѣ, галѣше бузитѣ, задавяше нослетата, шепнѣше настойчиво:

— Ставайте! Пролѣтъта скоро ще дойде!

Но колкото по-весели бѣха момчетата и момичетата, буйни и неудържими въ игритѣ по двора, толкова потъженъ и замисленъ ставаше Лазаръ. Другитѣ лудуваха, блѣскаха се и прескачаха. Той се спираше край оградата едъръ, високъ, повдигаше глава къмъ проясненото небе, душеше въздуха, и мисълта му летѣше далече нѣкъде задъ околнитѣ кжщи, задъ шумнитѣ улици, къмъ широкото поле. И само той си знаеше, съ каква мжка се сдържаше да не прескочи презъ дървената ограда и да тръгне на изтокъ... къмъ село!

Все тѣй замисленъ бѣше Лазаръ и въ кжщи. Ей го и днесъ седѣше до прозореца, прилепилъ чело въ стѣклото.

— Лазаре, какво ти е?

— Нищо ми нѣма, дѣдо.

— Какъ нищо? Ей на, и очитѣ ти овлажнѣха, готовъ си да заплачешъ. Кажи, нима лошо сторихъ, като